

Het profetische vergezicht van de doorstoken Middelaar

ds. J. IJsselstein - Zacharia 12

Liturgie:

Psalm 84:1

Lezen Zacharia 12

Psalm 69:1,9,13

Psalm 88:11

Psalm 27:5

Gemeente, de tekstwoorden die we met Gods hulp met elkaar overdenken, kunt u vinden in de profetie van de profeet Zacharia, het twaalfde hoofdstuk, daarvan het tiende vers.

Zacharia 10: 12, waar we het woord van God en onze tekst als volgt lezen:

Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Het profetische vergezicht van de doorstoken Middelaar

Er zijn drie aandachtspunten:

1. **Voorzegd** door Zacharia
2. **Vervuld** op Golgotha
3. **Voltooid** in de laatste dagen

Dus 'Het profetische vergezicht van de doorstoken Middelaar': voorzegd, vervuld, voltooid.

Gemeente, als u wel eens in de bergen gelopen hebt, dan weet u hoe mooi die omgeving is: de rust, de natuur, de indrukwekkende schepping. En dan weet u ongetwijfeld ook, dat je soms urenlang gelopen kunt hebben, en dan denk je eindelijk bijna het hoogste punt bereikt te hebben, maar dan..., op dat hoogste punt..., dan zie je ineens nieuwe bergen.

Zacharia 12 is zo'n bergtop.

Zacharia staat op de top van een berg, maar ziet in de verte nieuwe bergtoppen: de bergtop van de dood van de Heere Jezus Christus op de heuvel Golgotha. En daarachter nog andere bergen: de bergtoppen van Pasen, van Pinksteren, ja zelfs de bergtop van de voleinding in het laatste der dagen.

Zacharia laat ons dus als het ware vanaf zijn profetische uitkijkpunt ver vooruitkijken.

Vandaar de drie gedachten: *voorzegd* door Zacharia, *vervuld* op Golgotha, en (daarachter nog die laatste bergtop) *voltooid* in het laatste der dagen.

Als eerste dus:

1. Voorzegging

Zacharia is nog een jongeman als hij in het jaar 520 voor Christus plotseling op het tempelplein verschijnt. Met een indringende oproep tot bekering.

Het volk Israël is teruggekeerd uit de ballingschap. Jarenlang hebben ze de vervallen puinhoop van de tempel onaangeroerd laten liggen. Maar, na de oproep van de profeet Haggai, zijn ze uiteindelijk toch begonnen met de herbouw van de tempel.

Het is een moeizaam proces en er is veel tegenslag. Maar toch, na zeventien lange jaren zijn ze uiteindelijk toch aan de slag gegaan.

Maar ondertussen is wel de vraag: zou God in deze nieuwe tempel nog wel willen wonen? Maar dan is daar gelukkig de boodschap van de profeet Zacharia, die keer op keer spreekt, op Gods bevel: God wil en zal, uit enkel genade, weer wonen te midden van Zijn volk.

Maar *hoe*? Hoe *kan* en zal Gods wonen te midden van zo'n volk?

Hoe zal de relatie tussen de heilige God en dit onheilige volk ooit hersteld worden?

Daar kijkt de profeet Zacharia naar vooruit, als hij profeteert: *Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden.*

Ik zal uitstorten de Geest der genade en der gebeden. God zal het Zelf doen. God zal Zelf plaats maken voor Zichzelf. Het initiatief ligt bij God, het gaat van Hem uit.

Hij maakt de doden levend. Hij maakt plaats voor Zichzelf.

Hij zal uitstorten de Geest der genade en der gebeden. En dan zullen zij het zien en rouwklagen.

Gemeente, daar ziet u het begin van het werk van God in het leven van mensen. Het is een eenzijdig werk, bij God vandaan. Wij vragen niet naar God. Er is niemand die God zoekt. Maar God zegt: *Ik zal!* Ik zal ingrijpen, ongevraagd, ongenodigd, ja zelfs ongewenst. *Ik zal!*

Ik zal uitstorten de Geest der *genade*: de Geest van eenzijdige, onverdiende, ongevraagde genade bij God vandaan.

De Geest die niet direct en alleen maar vervult met gevoel en emotie, maar de Geest der genade en der *gebeden*. De Geest die de mens van positie verandert. Hij stond rechtop tegenover God als een vijand. Maar nu gaat hij buigen en *bidden* om genade.

Door het werk van de Geest der genade en der gebeden.

En, als die Geest dan werkt, wat gaat er dan gebeuren?

Dan, zo zegt de Heere: *zullen zij Mij, God, aanschouwen. Ze zullen Mij zien, Die zij doorstoken hebben.*

God aanschouwen, God zien? Kan dat eigenlijk wel? Dat kan toch eigenlijk niet: wie kan God zien en leven? (Exodus 33: 20).

Maar dat is nu juist de kracht van Gods ontdekkende werk: zien en niet kunnen zien, aanschouwen en niet kunnen bestaan. Zien dat God groot en heilig is, maar wie ben ik?

Daarover laat God geen enkele twijfel bestaan: *u hebt Mij doorstoken.*

Het is beeldende taal, maar juist die beeldende taal laat heel goed de werkelijkheid van ons leven proeven: *u hebt Mij doorstoken!* U hebt Mijn hart op het diepste geraakt!

De diepste bedoeling van uw hart was om Mij te doorsteken. En dat *hebt* u gedaan door u los te rukken van Mijn hart.

Dat is de taal van de Geest van God, als Hij de ogen van mensen opent en laat zien:

u hebt Mij doorstoken! U hebt de band met Mij, uw Schepper en Maker verbroken. U bent tegen Mij opgestaan. U hebt gegrepen naar de troon van de Almachtige. U hebt Mij

doorstoken met uw zonde in het paradijs en u doorsteekt Mij dagelijks met uw zonden. Met uw zonden van vijandschap, onwil en onmacht.

Hoe lang zondigt *u* al?

Iedere zonde steekt als het ware naar het hart van uw Schepper en Maker.

Hóe krenk ik de eer van God, Zijn diepe bewogenheid met mij, op ieder moment dat ik tegen Hem zondig. Iedere zonde van mij, is een messteek naar God toe.

Wat een wonder is het dan, dat God me nog draagt, dat Hij mij niet wegdoet, dat Hij mij niet weg stormt in grote toorn. Het is enkel geduld van God met mij.

Ik zoek de dood van mijn Maker... Maar Hij zoekt mijn leven...

Zien, daar begint het mee. Met *zien*: wie ik ben. Met *zien*: Wie God is.

Het is de Geest der genade en der gebeden die het *laat* zien.

En *als* u Hem dan ziet (Hem voor Wie u niet kunt bestaan en zonder Wie u niet leven kan), *als* u Hem dan ziet, dan is er maar één ding mogelijk: dan gaat u rouwklagen, bitter klagen. Verdriet dat het hart verscheurt, droefheid die het hart verbreekt.

Daar is geen gejuich, geen uiterlijk vertoon. Daar zijn maar weinig woorden meer. Daar is een verbroken en verbrijzeld hart, een zwijgende mond. Daar is de belijdenis: Uw doen is rein, uw vonnis gans rechtvaardig. Want ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. Wees mij zondaar genadig.

Rouwklagen, als de rouwklacht over een eerstgeborene. Het verlies van een eerste zoon dat is het verlies van mijn liefste, van mijn hoop, van mijn toekomst, van mijn familienaam. Dat is het verlies van mijn leven, van... alles.

God neemt je alles uit handen.

Je afkomst telt niet meer. Je aanzien verbleekt. Je wordt zondaar voor God.

Zelfs je goede werken tellen niet meer mee. Ze verbleken in het licht van Gods heiligheid.

Je beste werken, al je gerechtigheden, worden een wegwerpelijk kleed.

Daar *breekt* mijn hart van droefheid: ik heb gezondigd tegen mijn Schepper en Maker, tegen een goeddoend God. Tegen God, Die ik niet kan en niet wil missen.

Waarom *breekt* het hart?

Omdat de Geest der genade en der gebeden *liefde* uitstort in dat levende, in dat ziende hart. En *dat* maakt de zonde zo bitter. Dat ik zie *tegen* Wie ik gezondigd heb.

Kent u iets van die gebrokenheid van hart, van die verslagenheid van geest?

Maar luister, vooral u met uw gebroken hart en verslagen geest: er klinkt in de woorden van Zacharia een straal van hoop en licht! Als hij zegt: *ze zullen Mij (God) aanschouwen*, die zij doorstoken hebben. En *ze zullen rouwklagen over...*, over wie? *Over Hem!*

Hoort u? De persoonsvorm verandert: het ging over Mij (God), en nu gaat het over: Hem! Zacharia gaat vooruitwijzen. Naar Iemand anders.

Hij ziet in de verte een volgende bergtop voor zich, als hij zegt: *ze zullen rouwklagen over Hem.*

Over Hem, dat is de Man die in Zacharia 13:7 Gods Metgezel genoemd wordt: *Zwaard! Ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder en de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.*

Ze zullen Mij aanschouwen. Maar ze zullen vooral over Hem rouwklagen, kermen, bitterlijk kermen. Droefheid, verdriet, hartelijk berouw en bittere gebrokenheid..., als ze Mij zien..., maar vooral: als ze *Hem* zien!

Want hoeveel bitterder wordt de zonde, als ik zie dat mijn zonden niet alleen zonde geweest is tegen God, maar vooral ook diepe verachting van de zondaarsliefde van Christus Jezus. Als ik ga zien dat het steunen op mijn gerechtigheid, op die zogenaamde goede werken, niet anders is dan de doorsteken van de Zaligmaker.

Hoeveel bitterder wordt de zonde, als ik iets mag zien van het Lam Gods voor mijn eigen hart en leven. Nee, dan huil ik geen tranen om de pijn van de lijdende Heer'. Maar dan wordt mijn hart vervuld met smart en diepe rouw, omdat... *ik* Zijn kroon gevlochten, zijn beker heb gevuld. Het waren niet de soldaten waren die het deden, maar *ik* was het, *ik* deed het.

Ik heb de Zaligmaker doorstoken.

Hoeveel bitterder wordt de zonde, als ik ga zien: *voor mij* is de Zaligmaker doorstoken door het zwaard van Gods gerechtigheid. Dat was om mijn zonden, dat was om mijn schuld.

Dat zien, dat verbreekt het hart. Dat doet bitter kermen. Nee, dan gaat het niet per se om zichtbare tranen. Het gaat om bitter kermen, dat wil zeggen om hartepijn, om pijn die het hart verscheurt, die het hart verbreekt. Het gaat niet om losse en zichtbare emoties, het gaat erom dat ik diep in mijn hart besef, weet en erken *wat ik gedaan heb*.

En zo zijn we gaandeweg aangekomen op de volgende heuveltop, op Golgotha.

Voordat we verder gaan met ons tweede aandachtspunt, zingen wij nu eerst samen uit Psalm 88:11.

*Gij hebt èn metgezel èn vrind,
Van mij verwijderd in mijn lijden,
Zodat mijn ziel, hoe z' ook moet strijden,
Bij niemand heul of bijstand vindt;
'k Zoek hen vergeefs, 'k moet eenzaam wenen;
Al mijn bekenden zijn verdwenen.*

Ons tweede aandachtspunt:

2. Vervulling

De vervulling op Golgotha. Want de profeet Zacharia plaatst ons in gedachten op een nieuwe heuveltop.

Kom, kijk en luister eens naar wat daar gebeurt. Kom in gedachten eens tussen de mensen staan. Tussen ruwe Romeinse soldaten, farizeeën, Schriftgeleerden en anderen die uit nieuwsgierigheid zijn meegelopen.

Daar op de heuvel staan drie kruisen. Twee moordenaars, één aan de linkerkant, één aan de rechterkant, en daar middenin hangt de Heere Jezus Christus aan het kruis.

Hij is stervende. Johannes schrijft in Johannes 19:30: *Toen Jezus dan den edik genomen had, zei Hij: Het is volbracht! En het hoofd buigende, gaf den geest.*

Jezus sterft.

Hij sterft niet omdat hij niet meer kan. Maar hij geeft Zijn geest aan de Vader...

En dan is het stil op Golgotha...

Ondertussen haasten de joden zich naar Pilatus met de vraag of de benen van de kruiselingen gebroken mogen worden, vanwege de komende sabbat, vanwege het komende paasfeest. Het is een verzoek aan Pilatus om zijn soldaten bevel te geven om met ijzeren staven de onderbenen van de gekruisigden te versplinteren. Een onbarmhartig en wreed verzoek. Het breken van de benen leidt tot afschuwelijke pijn en tot langzame en definitieve verstikking van de gekruisigden.

Maar de haat van de godsdienst tegen Jezus kent geen grens.

En: bevel is bevel. De soldaten handelen als robots.

Maar komende tot Jezus, als zij zagen, dat Hij nu gestorven was, zo braken zij Zijn benen niet. Maar een der krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam er bloed en water uit. (Johannes 19:33-34)

De Heere Jezus is al gestorven. Een soldaat neemt een speer (een lans met een lichte, houten schaft en een ijzeren punt, van ruim een meter lang), hij neemt een speer in zijn rechterhand en doorsteekt daarmee de linkerkant en het hart van de middelste kruiseling.

En... je voelt de verbazing en de schok in de woorden van de evangelist:

En terstond kwam er bloed en water uit.

Terstond! Ineens, spat daar bloed en water uit!

Laten we even met elkaar stilstaan bij het doorsteken van de zijde van Hem, van Wie Zacharia zegt: *Die zij doorstoken hebben.*

Wat opvalt, is dat de Heere Jezus al gestorven is. En dat is ongewoon.

Zijn zichtbare lijden was niet meer dan het lijden van de anderen. Maar toch is Hij al gestorven.

Was dat vanwege de zwaarte van Zijn innerlijke zielelijden? Ja, ongetwijfeld ook.

Maar het getuigde nog meer en vooral van de waarheid van het woord dat Hij ooit sprak: *Niemand neemt het leven van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af.*

Hij werd niet overwonnen door de dood, maar Hij gaf Zichzelf in de dood.

Hij legde Zijn Geest in de handen van Zijn Vader.

Dat was eigenlijk de oorzaak van Zijn dood geweest? Wat was de *doodsoorzaak*?

Dat kan maar één ding geweest zijn. Johannes, die bij het kruis staat, beschrijft het minutieus. Hij is ooggetuige geweest. Hij heeft het gezien en zijn getuigenis is waarachtig. Het is een getuigenis uit eerste hand, een ooggetuigenverslag:

De oorzaak van Zijn dood was een gebroken, een gescheurd hart!

Nee, ik bedoel dat niet als beeldspraak. Een gebroken hart vanwege teleurstelling, zoals je, jongelui, een gebroken hart kunt hebben vanwege onbeantwoorde liefde bijvoorbeeld.

Nee, letterlijk: *een gebroken, gescheurd hart.*

Als het hart niet gescheurd is, dan zit in dat hart (omhuld door een hartvlies) zo weinig bloed en vocht, dat een speerstoet daarin geen uitvloed van bloed en water kan veroorzaken.

Maar dat is *wel* wat Johannes ziet. En hij beschrijft het als een wonder, dat iedereen verbaasd moet hebben: *Terstond kwam er bloed en water uit!* Daar stroomt, daar spat bloed en water uit Zijn zijde.

En dat kan alleen als dat hart werkelijk gescheurd en gebroken is. Dan loopt het vlies om het hart vol, steeds meer vol met bloed, zodat het uiteindelijk als het ware in de borstholte één

grote ballon wordt, vol van bloed en water. En als *daar* een speer in prikt, dan spat er bloed en water naar buiten.

Een gescheurd, het gebroken hart.

Maar *wat* heeft het hart van de Middelaar dan gescheurd, gebroken? Wat was daar dan de oorzaak van?

Gemeente, soms kan het lijden van dit leven ‘ons mensenhart breken’. We voelen in ons lichaam de verkramping van onze ademhaling. We voelen ons hart verkrampen.

Het is de last van het leven, de last van het verlies van dierbaren, de last van hen die we voor onze ogen zien lijden, die dat veroorzaakt.

En wie herinnert zich ook niet dat oude koppel, jarenlang innig verbonden door de band van het huwelijk. Maar de één stierf, en heel korte tijd later ook de ander. De last van het leven, van het alleen zijn, de last van het verdriet deed bezwijken.

Maar toch is dat iets anders, dan dat wat gebeurde bij het sterven van de Middelaar.

Wat heeft het hart van de Middelaar *dan* gebroken?

De psalmdichter van Psalm 69 heeft het voorgezegd. En wat hier gebeurt, is dan ook vervulling van profetie: *De versmaadheid heeft Mijn hart gebroken (Psalm 69:20)*.

De versmaadheid, de minachting, de laster, de beschuldiging, de schande, de schaamte, de ongenade. Dat alles, wat de gemeenschap tussen de lijdende Middelaar en Zijn Vader in de hemel brak. Waardoor Hij uit moest roepen: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten? Het verlies van Zijn gunst.

Dat de Vader Hem de rug toe keerde. Dat brak Zijn hart!

Zijn hart brak van verlies, verdriet en smaadheid.

En één van de krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer. En terstond kwam er bloed en water uit.

Hier *toont* zich het gescheurde hart van de Middelaar. We krijgen het *te zien*.

Want het *was al* gescheurd, maar nu is het te zien.

Opdat de profetie vervuld zou worden: *ze zullen zien* Wie zij doorstoken hebben.

Soms zeggen wij: ‘ik zou willen, dat je in mijn hart kon kijken. Dan zou je echt kunnen zien, hoeveel ik van je houd.’

Het is alsof Christus zegt: ‘kijk in Mijn hart. Zie toch Mijn oprechtheid, de oprechtheid van Mijn motieven en van Mijn bedoeling. Hierom ben Ik in de wereld gekomen. Daarom is Mijn hart gescheurd!’

Bloed en water, verzoening van schuld en afwassing van de zonde, daarvoor heb Ik Mijn hart gegeven.

Zie in Zijn hart, gemeente.

De speer is niet het wapen dat Hem gedood heeft, omdat het in Zijn hart gestoken is.

Maar de speer opent de weg, en wijst als het ware als een aanwijfsstok naar een hart dat al gescheurd *was*.

Zie in Zijn hart, onbekeerde vrienden onder ons.

U die als omstanders bij het kruis staat: meegelopen, nieuwsgierig, spottend misschien wel.

Zie op Hem en kijk in Zijn hart! En zie dat er bloed en water stroomt uit Zijn zijde. Een golf van bloed en water spatten op een vuile wereld.

Christus zegt als het ware: ‘dit is Mijn antwoord op u, die Mij verwerpt, afwijst, wreed gemarteld en doorstoken hebt. Ik ben zo bereid en gewillig om uw schuld te verzoenen en de zonden af te wassen. En daarom vloeit er een overvloed van bloed en water uit Mijn hart op deze verloren wereld.’

Kijk, kijk in Zijn hart!!

Daar is vergeving voor de grootste van de zondaren. Daar is ruimte in Zijn bloed.

Niet een druppel bloed, een druppel water, maar een stroom van bloed en water. Zoals onze belijdenis zegt: *de dood van de Zoon van God is overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonde van de hele wereld.*

Hier is ruimte voor iedereen. Voor niemand is dit bloed onbereikbaar.

U *kunt* het verachten. Als u zich afkeert en weggaat, zoals de vrome joden deden.

Liever uw *vroomheid*, dan dit bloed uit een gebroken hart.

Of als u als een van de soldaten toeziet en spot, terwijl u een speer steekt in de zijde van de Middelaar.

Liever uw *zonde*, dan dit bloed uit een gebroken hart.

Maar dat neemt niet weg, dat tot u allen dit Godswoord klinkt, wat Johannes de Doper eerder gezegd heeft: *Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.*

Er stroomt bloed uit zijn Zijde op deze verloren wereld.

Dit geopende hart van Christus heeft ook een bijzondere boodschap in zich voor *mensen met een gebroken hart*.

U worstelt met God. Omdat u gezien hebt wie je bent, en Wie u doorstoken hebt.

Beste vrienden, kijk eens omhoog, en sla eens een blik in Zijn gescheurde hart...

En zie dan toch de *gewilligheid* van de Zaligmaker. Die Zichzelf tot een slachtoffer gegeven heeft. Hier is het lam Gods. Toen de ongerechtigheden van de Zijnen geëist werden, deed Hij zijn mond niet open. Hij zweeg.

Hij opende niet Zijn mond, maar Hij opende Zijn hart.

Zie op Zijn gewilligheid, zie ook op *de diepte van Zijn lijden* voor vijanden. De straf die op die vijanden moest rusten, de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem.

Let op Zijn gewilligheid, op de diepte van Zijn lijden, maar vooral ook op *Zijn liefde in Zijn lijden* voor verloren zondaars. *God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.* (Romeinen 5:8)

En zie toch ook op *Zijn macht in Zijn lijden*: Hij droeg de last van de oneindige toorn van God, maar bezweek er niet onder. Hij stierf als Overwinnaar. En Hij legde Zijn leven af.

Als u Hem ziet, als je ziet wat uw zonden teweeggebracht hebben, dan moet u wel bitter klagen. *Zij zullen Mij aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met een rouwklacht over een enige zoon.*

Misschien denkt u bij uzelf: ‘zeker, ik kan mij verwonderen en verbazing bij het zien van zoveel lijden, maar daar gaat het niet om. Kon ik het maar *geloven*, voor mezelf.’

Let dan eens op het wonderlijke handelen van God in deze geschiedenis.

Dat hart van de Heere Jezus *was al* gescheurd, dat *was al* gebroken.

Waarom dan nog die speerstoet in zijn zijde?

Hier is bijzondere voorzienigheid van God voor de straks twijfelende, kleingelovige en ongelovige Thomas. En voor al die andere Thomassen die ook zo twijfelen en niet durven en kunnen geloven.

In het litteken van deze wond mag Thomas straks zijn hand leggen. En in deze wond mag u, mensen met gebroken harten, uw hand leggen. In deze wond mag u kijken.

En dan voelt u, dan ziet hij het gebroken hart van Hem, die u met zoveel liefde toeroept: 'Ik deed het voor u, omdat u anders de eeuwige dood moest sterven'.

Thomas, breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde en wees niet ongelovig, maar gelovig (Johannes 20:27).

Roep maar, blijf maar roepen, om licht, om een oog van geloof. Maar wend uw ogen niet af van Zijn geopende hart.

Kinderen van God, kijk in Zijn doorstoken hart. Wij hebben Hem doorstoken. Onze zonden, onze eerste zonden hebben ons tranen gekost, hartetranen. Maar het zondigen tegen deze liefde en tegen deze genade kost ons bitterder tranen en breekt ons opnieuw het hart.

Kijk in Zijn hart!

En zie daar, daar is een fontein geopend tegen onze zonde en tegen onze onreinheid.

Calvijn zegt: de doop en het avondmaal leiden ons heen naar de zijde van Christus.

En dat is ook de betekenis, de taal van de beide sacramenten. Het water van de doop, en het brood en de wijn van het heilig avondmaal wijzen ons op, leiden ons heen naar het geopende hart van onze getrouwe Zaligmaker, die ons zo uitnemend heeft liefgehad.

Daar, daar! In de dood van de Zaligmaker alleen, en straks in Zijn leven, ligt de vastheid van ons leven.

Niet in ons, niet in onze ervaringen, maar in Hem. In het woord van Hem en in het getuigenis van Zijn Heilige Geest, de Geest der genade en der gebeden.

Tot slot nog kort onze derde gedachte:

3. Voltooiing

Voltooid in het laatste der dagen. Zacharia kijkt vooruit. Hij staat op de heuvel van de profetie. Hij blikt terug, en hij kijkt vooruit, ver vooruit. En dan ziet hij de kruisheuvel Golgotha, de doorstoken Middelaar met Zijn gescheurde hart.

Maar hij kijkt nog verder vooruit.

Daar staan ze, op de *Pinksterdag*: godvruchtige mannen. Dat dachten ze tenminste van zichzelf. En hoe vaak denken wij dat ook niet van onszelf als we naar de kerk komen: godvruchtige mannen en vrouwen...

Maar als de Geest der genade en der gebeden gaat werken, dan gaan ze rouwklagen. Dan gaan ze bitter klagen als over het verlies van een eniggeboren kind. Dan worden ze verslagen in het hart. Letterlijk staat er: ze werden 'doorpriemd' in hun hart. Dan gaan ze roepen: wat moeten we doen om zalig te worden?

Daar laat de Geest zien dat *zij* Christus gekruisigd hebben. Dat *zij* Hem doorstoken hebben. En dan steekt het zwaard van de Geest, het woord van de preek van Petrus, dwars door hen heen. En dan gaan ze roepen om Gods genade. En het is ook die Geest van genade en gebeden, die *dán* die genade ook in rijke mate laat stromen.

Maar Zacharia kijkt nog verder. Daar staan ze! Hij kijkt over de *laatste bergtop* heen. Daar staan ze. Johannes, diezelfde Johannes ziet ze ook staan in Openbaring 1: 7: eerst zijn Meester, en dan de mensen. Als hij schrijft: *Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben. En alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven. Ja, amen* (Openbaring 1:7).

Opnieuw is er geen twijfel mogelijk: Ja, amen! Johannes is weer ooggetuige. Het is weer een bericht uit de eerste hand.

Hij, de geslagen Herder, de gestorven Zaligmaker met Zijn gescheurde hart, Hij de opgestane Christus, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien!

U en ik, wij allemaal.

Gemeente, er komt een dag dat u de Heere Jezus zult zien... Met eigen ogen zult zien.

Als u Hem hier leerde kennen in uw zielennoed, als u hier op aarde en blik leren slaan in Zijn doorstoken zijde, in het gescheurde hart van de Zaligmaker, dan zult u niet verschrikken. Dan was er hier weeklacht en geschrei, maar dan zal het veranderen in een blijde rij. Dan mag u nu al zingen van die dag, zoals de dichter doet van Psalm 17: blij vooruitzicht, dat mij streelt. Dan zal ik U opnieuw 'aanschouwen', zien. Maar dan: 'in gerechtigheid' *aanschouwen*. Vanwege Uw gerechtigheid, de gerechtigheid van Uw verdienste, van uw bloed.

Alle oog zal Hem zien. *Ook degenen die Hem doorstoken hebben.*

Bij dat 'doorstoken hebben' staat hier niet het woord dat duidt op een diepe steek met een speer. Er staat een woord dat duidt op 'ruw verwonden'.

Als u de Zaligmaker ruw mishandeld en verwond hebt, door uw ongelooft, afwijzing, zonde, eigengerechtigheid en onverschilligheid, ook dan zult u Hem zien.

U zult Hem zien, zoals Hij is: het lam, staande als geslacht.

En u zult vrezen voor dat Lam.

Zult u bestaan voor de toorn van *God* in die grote dag? Voor die toorn van God, die zo groot is dat Hij die, eer Hij die ongestraft liet blijven, gestraft heeft aan Zijn lieve Zoon met de bittere en smadelijke dood van het kruis?

Als Zijn hart gescheurd is vanwege de last van die toorn, zal uw hart dan bestaan?

En: zult u bestaan voor de toorn van het *Lam*? Voor de toorn van het Lam, staande als geslacht ter rechterzijde van de troon van God de Almachtige? U zult Zijn littekens *zien*. U zult *aanschouwen* Wie u doorstoken hebt. En Zijn littekens en het litteken in Zijn zijde zullen u (God verhoede het genadig) tot in eeuwigheid herinneren aan wat u vanmorgen gezien hebt: een geopend Middelaarshart! Een geopend hart, door u veracht... en niet gewild...

Hij zal zeggen, als u geen deel hebt aan Zijn bloed: *doch deze Mijn vijanden, die niet gewild hebben dat Ik Koning over hen zou zijn, brengt ze hier en slaat ze voor mijn voeten dood.*

U zult bitter klagen, omdat u het gescheurde hart van Christus veracht hebt.

O, lieve vrienden, waarom veracht u zoveel liefde?

Waarom veracht u de onbegrijpelijke zondaarsliefde van Christus?

Kan het uw hart niet breken? Als ik in gedachten nog een ogenblik met u op Golgotha sta.

En u mijn speer volgt... Kijk... Het is niet meer dan een aanwijsstok...

Kijk, kijk in Zijn hart!

Daar stroomt bloed en water uit. Er spat bloed en water uit Zijn gescheurde hart op een verloren wereld.

Wie u ook bent, toeschouwers op Golgotha: een toevallige voorbijganger, een ruwe soldaat, en eigengerechtigde farizeeër, een vrome jood, weggelopen discipelen, al bent u Petrus die zijn Meester gevloekt heeft, al bent u een ongelovige weigerachtige Thomas: *Hier is een bereidwillige Zaligmaker met een geopend hart voor verloren zondaars.*

Zijn zijde werd doorstoken met een speer. En terstond kwam er bloed en water uit.
De Heere Zelf geve ons ogen om te zien en te geloven: dat was..., dat deed Ik... *voor u.*

Amen.

Mijn hart zegt mij, o HEERE, van Uwentwege:
"Zoek door gebeên met ernst Mijn aangezicht",
Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek den zegen
Alleen bij U, o bron, van troost en licht!
Verberg toch niet Uw oog van mij, o HEER!
Ik ben Uw knecht, zie niet in toorne neer.
Gij waart mijn hulp in al mijn zielsverdriet.
O God mijns heils, begeef, verlaat mij niet.